

کمیسیون رسیدگی به شکایات و آمبودزمان های آلمان

حسن روحانی^۱

چکیده

مقاله حاضر باهدف آشنایی محققان، علاقه‌مندان و کارکنان حوزه نظارت و بازرسی با ساختار و کارکرد کمیسیون رسیدگی به شکایات و آمبودزمان‌های آلمان تهیه شده است. با توجه به دستور کاری که سازمان بازرسی کل کشور در فعالیتهای خود به‌عنوان نهاد آمبودزمانی و رسیدگی به شکایات مردمی در نظر دارد، همچنین عضویت این سازمان در نهادهای آمبودزمانی جهانی از جمله «مؤسسه آمبودزمان بین‌المللی» و ارتباط کاری نزدیک با کمیسیون رسیدگی به شکایات مجلس فدرال آلمان، این مقاله به تبیین حقوقی و تاریخی نهاد مزبور و دیگر مؤسسات مشابه در آلمان پرداخته و با بررسی اسناد، قوانین و آیین‌نامه‌های آنها به معرفی ساختار حقوقی رسیدگی به شکایات در آلمان می‌پردازد.

واژگان کلیدی: رسیدگی به شکایات، آمبودزمان، آلمان

مقدمه

جمهوری فدرال آلمان به عنوان بزرگ ترین اقتصاد اروپا (پس از روسیه) و دومین کشور پر جمعیت و از کلیدی ترین کشورهای قاره سبز در حوزه های اقتصادی، سیاسی و سازمان های دفاعی است. رقابت قدرت های اروپایی، آلمان را درگیر دو جنگ ویرانگر جهانی در نیمه اول قرن بیستم کرد که متعاقب آن، آلمان در سال ۱۹۴۵ به اشغال نظامی متفقین (ایالات متحده آمریکا، بریتانیا، فرانسه و اتحاد جماهیر شوروی) درآمد. با آغاز جنگ سرد جمهوری فدرال آلمان غربی^۱ و جمهوری دموکراتیک آلمان شرقی^۲ در سال ۱۹۴۹ شکل گرفتند.

اگرچه آلمان غربی به سازمان های کلیدی و مهم اقتصادی و امنیتی غرب از جمله اجتماعات اروپایی^۳ (که بعداً به اتحادیه اروپا برگشت و تکامل یافت) و ناتو^۴ پیوست، اما آلمان شرقی کمونیست خود را در خط مقدم پیمان ورشو قرار داد. با سقوط اتحاد جماهیر شوروی و پایان جنگ سرد در سال ۱۹۹۰ و اتحاد آلمان غربی و شرقی، این کشور سرمایه و تنخواه فوق العاده زیادی در قسمت شرقی خود صرف ارتقا و توسعه تولیدات، حقوق، دستمزد و گسترش معیارهای غربی کرده است. همچنین از نظر مالی، آلمان و ۱۰ کشور دیگر اروپا در ژانویه سال ۱۹۹۰ پول مشترک یورو را به صورت رسمی در کشورهای خود رواج داده اند. آلمان از نظر تقسیمات کشوری به ۱۶ ایالت (Länder) مجزا می شود^۵ که عبارتند از بادن وورتمبرگ (Baden-Württemberg)، بایرن (Bayern)، براندنبورگ (Brandenburg)، برلین (Berlin)، برمن (Bremen)، تورینگن (Thüringen)، راینلاند فالتر (Rheinland-Pfalz)، زارلاند (Saarland)، زاکسن (Sachsen)، زاکسن آنهالت (Sachsen-Anhalt)، شلسویگ هولشتاین (Schleswig-Holstein)، مکلنبورگ فورپومرن (Mecklenburg-Vorpommern)، نوردراین وستفالن (Nordrhein-Westfalen)، نیدرزاکسن (Niedersachsen)، هامبورگ (Hamburg)، هسن (Hessen). با توجه به این که نظام تحقیقی، رسیدگی به شکایات و آمبودزمانی آلمان مبتنی بر پارلمان آن کشور است، لذا اشاره به ترکیب مجالس آن ضرورت دارد. آلمان دارای دو پارلمان است. شورای فدرال Bundesrat با ۶۹ کرسی که اعضای آن از سوی ۱۶ ایالت فوق الذکر منصوب می شوند؛ مجلس فدرال Bundestag نیز با ۶۳۱ کرسی که تقریباً نصف آن ها به صورت ترکیبی و مستقیم از حوزه های انتخابی و نیم دیگر آن نیز به صورت مستقیم و از جانب حوزه های مزبور اما به صورت انفرادی انتخاب می شوند.

1- Geschichte der Bundesrepublik Deutschland

2- Deutsche Demokratische Republik

3- Europäische Gemeinschaften

4- Die NATO

۵- با توجه به این که آلمان علاوه بر کمیسیون رسیدگی به شکایات (به انگلیسی: Petition Committee) از آمبودزمان های منطقه ای همچون «راینلاند فالتر»، «تورینگن» و «مکلنبورگ فورپومرن» نیز برخوردار است، در این پژوهش به فراخور دسترسی به منابع به بررسی ابعاد حقوقی و کارکردهای آن ها پرداخته شده است.

پیش‌زمینه قانونی نظارت و رسیدگی به شکایات

با پایان جنگ جهانی دوم، قانون اساسی آلمان موسوم به Grundgesetz در سال ۱۹۴۹ و به موجب ابلاغیه (Gesetz vom 23 mai 1949, BGBl I 1949/1) لازم‌الاجرا شد. با استناد به بند ۱ اصل ۲۰ آن قانون، جمهوری فدرال آلمان کشوری دموکراتیک، سوسیال و فدرال است. دولت فدرال متشکل از ۱۶ ایالت است که از صلاحیت‌های معینی در زمینه‌ی قانون‌گذاری، اداری و قضایی برخوردارند. مجلس فدرال که در میان توده با نام Deutscher Bundestag شناخته می‌شود، بارأی اکثریت مردم و مشروط به رعایت مقررات قانون اساسی برای دوره ۴ ساله انتخاب می‌شود (اصل ۳۹ قانون اساسی آلمان). براساس اصول ۵۰ و ۵۱ قانون اساسی، ایالت‌های آلمان در امر قانون‌گذاری و اداره دولت فدرال و در امور مربوط به اتحادیه اروپا، از طریق شورای فدرال مشارکت می‌کنند. شورای فدرال متشکل از اعضاء دولت‌های ایالتی است که از طرف آن دولت‌ها منصوب یا برکنار می‌شوند. رئیس‌جمهور فدرال^۱ که در رأس دولت است توسط کنوانسیون فدرال^۲ انتخاب و برای دوره ۵ ساله فعالیت می‌کند (اصل ۵۴). کنوانسیون مزبور متشکل از Bundestag و Bundesrat است. همچنین، دولت متشکل از صدراعظم فدرال و وزیران فدرال است (اصل ۶۲). بند ۱ اصل ۶۳ قانون اساسی مقرر می‌دارد «صدراعظم فدرال بنا بر پیشنهاد رئیس‌جمهوری فدرال از طرف مجلس فدرال و بدون مذاکره انتخاب می‌شود».

در سال ۱۹۵۱ Bundesverfassungsgericht به‌عنوان دادگاه قانون اساسی فدرال تأسیس شد. نقش این دادگاه تفسیر قانون اساسی، رسیدگی به اختلاف‌نظر یا تردید راجع به تطابق شکلی و ماهوی قانون فدرال و یا قانون ایالتی با قانون اساسی^۳ یا مطابقت قوانین ایالتی با دیگر قوانین فدرال است. همچنین از دیگر وظایف این دادگاه رسیدگی به شکایات مرتبط با قانون اساسی است و تمامی اشخاص آلمانی می‌توانند در خصوص نقض حقوق اولیه خود طرح دعوی کنند (اصل ۹۳ بند ۱ و بند ۴ الف). به‌علاوه، دادگاه‌های قانون اساسی در همه ایالت‌های آلمان وجود دارند که صلاحیت رسیدگی به اختلافات مربوط به تفسیر قوانین اساسی مربوط به ایالت‌ها را برعهده دارند. همچنین، دادگاه‌های اداری در سال ۱۹۴۹ تأسیس و دادگاه اداری فدرال Bundesverwaltungsgericht در سال ۱۹۵۲ و به‌عنوان عالی‌ترین دادگاه اداری تشکیل شد. دادگاه‌های اداری آلمان به‌عنوان دادگاه‌های ویژه، وظیفه حمایت حقوقی از اشخاص در مقابل نهادهای اداری و در زمینه‌ی مسائل بیمه‌های اجتماعی و مالیات را برعهده دارند. آیین دادرسی مدنی سه دادگاه ویژه را در این زمینه تعیین کرده است که به‌منظور جلوگیری از طولانی شدن کلام نسبت به تبیین آن‌ها در این پژوهش اجتناب می‌شود.

قانون اساسی جمهوری فدرال آلمان متشکل از فهرستی از حقوق بنیادین در فصل اول است.

1- Der Bundespräsident

2- Der Bundesversammlung

3- Grundgesetz

همچنین آلمان از اعضای اصلی شورای اروپا است و کنوانسیون اروپایی حقوق بشر^۱ را در سال ۱۹۵۲ امضا کرده است. با توجه به بند ۲ اصل ۵۹ قانون اساسی آلمان که درخصوص تلفیق اسناد بین‌المللی با نظام حقوق داخلی آلمان است، کنوانسیون مزبور از قوانین فدرال محسوب می‌شود.

کلیاتی در خصوص نهادهای آمبودزمانی موجود در آلمان

آلمان سنت دیرینه و قدرتمندی در زمینه رسیدگی به شکایات در حوزه فدرال و در سطح ایالت‌ها دارد. اما از طرف دیگر، ایده‌ی فعالیت‌های آمبودزمانی در ایالت‌های آن چندان فراگیر نیست. سیستم شکایت و تحقیق در آلمان مبتنی بر اصل ۱۷ قانون اساسی است که مقرر می‌دارد «هرکس حق دارد، به‌تنهایی یا همراه با جمع، درخواست و یا شکایت خود را به مقامات مسئول و یا نمایندگان مردم ارائه دهد».^۲ اگرچه در سطح فدرال نهاد آمبودزمانی با صلاحیت‌های نظارتی در آلمان وجود ندارد اما در سال ۱۹۴۹ با استناد به اصل ۴۵ ب قانون اساسی آلمان که مقرر می‌دارد «به‌منظور پاسداری از حقوق بنیادین و به‌عنوان یک ارگان کمکی برای مجلس فدرال در امر نظارت‌های پارلمانی، یک کارگزار دفاعی مجلس فدرال Wehrbeauftragter تعیین می‌گردد» آمبودزمان ویژه نیروهای مسلح و کمیسیون رسیدگی به شکایات مجلس فدرال آلمان تأسیس شد. با توجه به این که حق طرح شکایات از طرف نیروهای مسلح محدود شده است، نهاد کارگزار دفاعی مجلس فدرال به‌عنوان جایگاه طرح شکایات و عرایض آن‌ها تعیین و شده است. لازم به توضیح است که هر ایالت، کمیسیون محلی رسیدگی به شکایات خاص خود را دارد که در چارچوب مجمع نمایندگان^۳ آن ایالت‌ها فعالیت می‌کنند. به‌علاوه این که، نخستین نهاد آمبودزمانی آلمان در ایالت راینلاند-فالتز^۴ تشکیل شد و درحال حاضر، آمبودزمان‌های^۵ منطقه‌ای آلمان عبارت‌اند از آمبودزمان راینلاند-فالتز، آمبودزمان مکلنبورگ-فورپومرن^۶ و آمبودزمان تورینگن.^۷ همچنین آمبودزمان‌های مسائل ویژه در شلسویگ-هولشتاین^۸ وجود دارد. هدف از آمبودزمان‌هایی که در ایالت‌های آلمان فعالیت می‌کنند، تقویت بنیه و کارکرد کمیسیون‌های محلی رسیدگی به شکایات است.

کمیسیون رسیدگی به شکایات در مجلس فدرال

تاریخچه و مبنای حقوقی

کمیسیون رسیدگی به شکایات از نوامبر سال ۱۹۴۹ و پس از آن که مبنای آن در قانون اساسی آلمان فراهم شد، فعالیت خود را آغاز کرد. «اصل ۴۵ پ بند اول» مقرر می‌دارد مجلس فدرال

1- Europäische Menschenrechtskonvention

2- Art 17: Jedermann hat das Recht, sich einzeln oder in Gemeinschaft mit anderen schriftlich mit Bitten oder Beschwerden an die zuständigen Stellen und an die Volksvertretung zu wenden.

3- Der Volksvertretung eines Landes

4- Rhineland-Palatinate

5- Bürgerbeauftragte

6- Mecklenburg-Vorpommern

7- Thuringia

8- Schleswig-Holstein

یک کمیسیون رسیدگی به شکایات تعیین می‌کند که براساس اصل ۹۸، مسئول بررسی عرایض و شکایات ارسال شده به آن مجلس است.^۱ مقررات قانونی بعدی درخصوص کمیسیون رسیدگی به شکایات را می‌توان در مواد ۱۰۸ تا ۱۱۲ آیین‌نامه مجلس فدرال آلمان و قانون اختیارات کمیسیون رسیدگی به شکایات مجلس فدرال آلمان ملاحظه کرد. علاوه بر این‌ها قواعدی برای آیین کار کمیسیون رسیدگی به شکایات^۲ (Verfahrensgrundsätze des Petitionsausschusses) über die Behandlung von Bitten und Beschwerden نیز وجود دارد. حق طرح عریضه و شکایات اصولاً حق سیاسی شهروندان آلمان است که به موجب آن می‌توانند با نمایندگان خود در تماس و تعامل باشند. بنابراین، مفهوم کمیسیون رسیدگی به شکایات از اساس با ماهیت نهادهای آمبودزمانی کلاسیک متفاوت است.

ساختار

کمیسیون رسیدگی به شکایات یکی از مجموعه کمیته‌های مجلس فدرال آلمان و در حال حاضر متشکل از ۲۷ عضو است. حدود ۸۹ کارمند نیز در استخدام دفتر کمیسیون مزبور می‌باشند.

وضعیت حقوقی

اعضای کمیسیون رسیدگی به شکایات از معاونت‌های مجلس فدرال هستند. همچنین، اعضای مزبور نمایندگی فراکسیون‌های آن مجلس را در کمیسیون برعهده دارند. رییس این کمیسیون با رأی اکثریت ساده انتخاب می‌شود و تنها شرط حضور در کمیسیون، نمایندگی در مجلس فدرال است. عضویت در کمیسیون رسیدگی به شکایات با اشتغال در دیگر سمت‌ها یا مشاغل دولتی در تعارض است. از نظر زمانی محدودیتی برای عضویت در کمیسیون رسیدگی به شکایات وجود ندارد اما از آنجا که هر نماینده برای دوره‌ی ۴ ساله در مجلس فدرال خدمت می‌کند، محدوده زمانی فعالیت در کمیسیون متأثر از این بازه زمانی خواهد بود. اعضای کمیسیون رسیدگی به شکایات مستقل‌اند و از هیچ مرجعی دستور نمی‌گیرند. فراکسیون‌های مجلس فدرال می‌توانند نماینده خود را در کمیسیون رسیدگی به شکایات تغییر دهند. به‌علاوه، اعضای کمیسیون در صورت استعفا یا از دست دادن مأموریت نمایندگی یا در پایان دوره ۴ ساله مجلس فدرال از عضویت کمیسیون رسیدگی به شکایات خارج می‌شوند. اعضای کمیسیون رسیدگی به شکایات، به اقتضای ویژگی‌های نمایندگی خود در مجلس مزبور از مصونیت برخوردارند.

حوزه عملکرد

موضوعات اصلی که در چارچوب نظارت کمیسیون رسیدگی به شکایات قرار می‌گیرند عبارت‌اند از دولت فدرال، مقامات فدرال و دیگر نهادهایی که مسئولیت و کارکرد عمومی دارند (بند ۲ و همچنین بند ۳ و ۴ ماده ۵ آیین کار). به‌علاوه، این کنترل شامل نهادهایی که موضوع

1- Der Bundestag bestellt einen Petitionsausschuß, dem die Behandlung der nach Artikel 17 an den Bundestag gerichteten Bitten und Beschwerden obliegt. (Artikel 45 c [Petitionsausschuß])

2- Geschäftsordnung des Petitionsausschusses

نظارت دولت‌های فدرال هستند نیز می‌شود (ماده ۲ قواعد آیین کار کمیسیون رسیدگی به شکایات). همچنین، مطابق بند ۱ ماده ۵ آیین کار، کمیسیون رسیدگی به شکایات به پرونده‌هایی که در حوزه صلاحیت مجلس فدرال قرار دارند، به‌ویژه موضوعات مربوط به قانون‌گذاری فدرال رسیدگی می‌کند. رییس دولت، قوه قضاییه (بند ۵ ماده ۵ قواعد آیین کار) و ندامتگاه‌هایی که در چارچوب صلاحیت‌های ایالت‌ها قرار می‌گیرند از حوزه عملکرد کمیسیون رسیدگی به شکایات مجلس فدرال خارج است. شایان ذکر است کمیسیون رسیدگی به شکایات «کارگزار دفاعی مجلس فدرال» را از هرگونه تحقیق نسبت به نیروهای مسلح فدرال آگاه می‌کند (متمم بند ۶ ماده ۷ قواعد آیین کار). مهم‌ترین مطلبی که در اینجا باید به آن اشاره کرد ضوابطی است که در نظارت‌های کمیسیون رسیدگی به شکایات اعمال می‌شوند و عبارت‌اند از «مشروعیت یا قانونی بودن اقدامات مقامات و مسئولین» و «رعایت اصول حاکمیت صحیح».

از آنجا که کمیسیون رسیدگی به شکایات بازرسی‌های خود را براساس عرایض یا شکایات شهروندان آغاز می‌کند، لذا کمیسیون مذکور به‌صورت مستقیم، سرخود یا «اکس آفیسو»^۲ بازرسی انجام نمی‌دهد. براساس اصل ۱۷ قانون اساسی، شهروندان آلمانی حق دارند درخواست یا شکایت خود را نزد مقامات مسئول یا نمایندگان مردم یعنی «کمیسیون رسیدگی به شکایات» مطرح کنند. عرایض و شکایات به کمیسیون رسیدگی به شکایات به‌صورت مکتوب ارسال می‌شود و هیچ الزام دیگری به جز آن وجود ندارد. رییس مجلس فدرال، شکایات را به کمیسیون رسیدگی به شکایات ارجاع می‌دهد (ماده ۱۰۹ آیین کار). سپس «سرویس کمیسیون رسیدگی به شکایات»^۳ ملزومات پرونده تحقیق را برای کمیسیون تهیه و تدوین می‌کند. مطابق ماده ۷ قواعد آیین کار کمیسیون رسیدگی به شکایات، موارد معین از شکایات از جمله نامه‌های ناخوانا یا با محتوای مبهم یا نامفهوم کنار گذاشته می‌شوند. مطابق بند ۱۲ ماده ۷ قواعد آیین کار کمیسیون رسیدگی به شکایات، سرویس مزبور پیشنهادهایی^۴ برای رسیدگی به شکایات تهیه و آن را به گزارشگران^۵ کمیسیون ارائه می‌دهد. گزارشگر صالح پس از بررسی پرونده، زمینه را برای اقدامات بعدی کمیسیون مهیا می‌کند و در نهایت کمیسیون رسیدگی به شکایات توصیه‌های^۶ خود را جهت تصمیم‌گیری تقدیم مجلس فدرال می‌کند (بند ۱ ماده ۸ قواعد آیین کار کمیسیون رسیدگی به شکایات). شکایاتی که نزد کمیسیون رسیدگی به شکایات مطرح می‌شوند احتیاج به طرح در دیگر مراجع قانونی ندارند. مطابق با بند ۳ ماده ۱۱۲ آیین کار، شکایت‌کنندگان از فرایند و جریان کار و نحوه رسیدگی به پرونده مطلع می‌شوند.

1- Strafvollzug - Zuchthäuser

2- von Amts wegen

3- Ausschussdienst

4- Vorschläge

5- Berichterstatern

6- Empfehlung

اختیارات

۱- اختیارات مرتبط با نهادهای اداری

مطابق ماده ۷ قانون اختیارات کمیسیون رسیدگی به شکایات، دادگاه‌ها و نهادهای اداری ملزم به همکاری با کمیسیون رسیدگی به شکایات هستند و برابر با ماده ۱ همان قانون، حین فرایند تحقیق کمیسیون، مراجع قانونی مکلف به ارائه پرونده‌ها و اطلاعات مربوطه، همچنین ارائه دسترسی کمیسیون به هرگونه ملزومات قانونی تحقیق و بازرسی می‌باشند. اگر براساس نص قانون یا رعایت اصول حفاظت اطلاعات برخی اسناد قابل ارائه نباشند، نهاد تحت تحقیق الزامی به ارائه اسناد ندارد (بند ۱ ماده ۳ قانون اختیارات کمیسیون رسیدگی به شکایات). هرگاه چنین تقاضاهایی مستقیماً مقامات فدرال یا نهادهای همکار با فدرال، مؤسسات و ارگان‌های ذیل حقوق عمومی را خطاب قرار دهند، حتماً باید مسئولین مرتبط با آن موضوع را در دولت مطلع کرد (بند ۲ ماده ۱۱۰ آیین کار). کمیسیون رسیدگی به شکایات حق استماع اظهارات شاکی، شاهدان و نظرات متخصصان را دارد (ماده ۴ قانون اختیارات کمیسیون رسیدگی به شکایات)؛ همچنین موضوع به اطلاع اشخاص صالح در ایالت مربوطه می‌رسد (بند ۳ ماده ۱۱۰ آیین کار). کمیسیون رسیدگی به شکایات می‌تواند از اشخاص بخواهد برای ارائه توضیح در مقر آن کمیسیون حاضر شوند و این امر دارای ضمانت اجرا است.

پس از تحقیق، «سرویس کمیسیون رسیدگی به شکایات» توصیه‌هایی برای رسیدگی و اقدامات بعدی تهیه می‌کند و ظرف ۳ هفته کمیسیون مذکور نسبت به شکایات تصمیم می‌گیرد (بند ۱ ماده ۸ قواعد آیین کار کمیسیون رسیدگی به شکایات). در موارد خاص ممکن است مجلس فدرال پرونده را برای اقدامات اصلاحی یا بازبینی یا لزوم تکمیل موارد مربوطه یا صرفاً جهت اطلاع به دولت فدرال ارجاع دهد. همچنین مجلس فدرال می‌تواند موضوع را جهت استحضار به گروه‌های پارلمانی ارسال کند (بند ۱۴ ماده ۷ قواعد آیین کار کمیسیون رسیدگی به شکایات). دولت فدرال موظف است ظرف ۶ ماه به آن موارد پاسخ دهد. البته اگر این ظرف زمانی رعایت نشود ضمانت اجرایی هم برای آن وجود ندارد (بند ۱ و ۲ ماده ۹ قواعد آیین کار کمیسیون رسیدگی به شکایات). انتشار توصیه‌ها منوط به رعایت ضوابط حفاظت اطلاعات است؛ در صورت عدم رعایت این ضابطه، در تئوری مجازات اداری یا کیفری علیه مقام خاطی قابلیت اعمال دارد اما در عمل تاکنون کمیسیون چنین کاری نکرده است.

۲- اختیارات مرتبط با دادگاه‌ها

مطابق ماده ۷ قانون اختیارات کمیسیون رسیدگی به شکایات دادگاه‌ها به‌عنوان نهادهای اداری نیز باید با کمیسیون رسیدگی به شکایات «همکاری اداری»^۱ داشته باشند. تحقیقاتی که مربوط به آیین دادرسی و شکلی است فقط در صورتی به جریان می‌افتد که نقش یک نهاد فدرالی به‌عنوان

بخشی از آیین مزبور مدنظر باشد. البته بنا به نظر کارشناسان اصلاحات ماهوی قانون برای تنظیم رفتار دادگاه‌ها در بعضی موارد لازم است؛ نکته جالب توجه این که معمولاً مراجع و نهادهای اجرایی که احکام و آرای به نفع آن‌ها صادر می‌شود آن را به اجرا نمی‌گذارند. در مواردی که تحقیقات کمیسیون رسیدگی به شکایات موجب دخالت در استقلال قضایی دادگاه‌ها می‌شود امکان و اجازه تحقیق وجود ندارد (بند ۵ ماده ۵ قواعد آیین کار کمیسیون رسیدگی به شکایات).

۳- اختیارات مرتبط با نهادهای قانون گذاری

با توجه به این که اعضای کمیسیون رسیدگی به شکایات به طور هم‌زمان نمایندگان مجلس فدرال نیز هستند حق شرکت در نشست‌ها و نیز سخنرانی در زمینه‌های مرتبط با رسیدگی به شکایات را دارند. لذا همراه با دیگر نمایندگان «اقدامات ابتکاری قانون گذاری» انجام می‌دهند. به علاوه، کمیسیون رسیدگی به شکایات می‌تواند فراکسیون‌های مجلس فدرال را تشویق به قانون گذاری در زمینه‌های مشخص نماید. گزارش رسیدگی به شکایات کمیسیون مزبور به صورت لیست و در قالب فرم همراه با توصیه‌هایی از طرف کمیسیون رسیدگی به شکایات به مجلس فدرال به صورت ماهانه ارائه می‌شود. به علاوه کمیسیون رسیدگی به شکایات، بر طبق بند ۱ ماده ۱۱۲ آیین‌نامه، سالانه گزارشی از اقدامات خود را به مجلس فدرال ارائه می‌دهد. گزارش سالانه به صورت مکتوب (پرینت شده) و با درج آن در دستور کار مجلس فدرال ارائه می‌شود. گزارشگر کمیسیون می‌تواند به صورت شفاهی توضیحات تکمیلی درخصوص گزارش سالانه به مجلس فدرال ارائه کند. مطابق بند ۲ ماده ۱۱۲ آیین‌نامه، در صورت تمایل گروه‌های پارلمانی یا حداقل ۵٪ اعضای مجلس فدرال بحث درخصوص گزارش مذکور امکان‌پذیر است. هرگاه موضوعی در حوزه تخصص گروه‌های پارلمانی باشد، کمیسیون رسیدگی به شکایات می‌تواند از گروه موردنظر، تقاضای ارائه نظرات فنی و تخصصی کند (ماده ۱۰۹ آیین‌نامه).

۴- کارکردها و اختیارات ویژه در حوزه حقوق بشر

عمده‌ترین کارکردهای پیشگیرانه این کمیسیون فعالیت‌ها و عملکرد آن در ارتباط با عموم مردم و درخصوص حقوق بشر است؛ لذا یکی از مأموریت‌های کمیسیون رسیدگی به شکایات، حفاظت از حقوق بشر است.

سوابق فعالیت‌های کمیسیون رسیدگی به شکایات

برای نمونه و براساس اطلاعات در دسترس، در سال ۲۰۰۶ کمیسیون رسیدگی به شکایات حدود ۱۶۰۰۰ پرونده تقاضای رسیدگی و شکایت دریافت کرده است؛ مهم‌ترین موضوعات فعالیت‌های کمیسیون مزبور بر مسائل اجتماعی، رفت و آمدها، مسائل کشوری، بودجه و همچنین حفاظت از محیط‌زیست است. اصولاً کمیسیون رسیدگی به شکایات، نظارت مستمری ندارد. بنابراین، در طول سال، چهار مرتبه نشست‌های مشاوره با شهروندان موسوم به «ساعت شهروندان»^۱ برگزار

می‌کند. منطقی که پشت توصیه‌های کمیسیون رسیدگی به شکایات است و رسیدگی فوری و تحلیل دقیق پاسخ‌هایی که از سوی مراجع ذی‌صلاح دریافت می‌کند فاکتورهایی قاطع در عملکرد مطلوب کمیسیون رسیدگی به شکایات محسوب می‌شود.

اصلاحات

اصلاحات و الحاقاتی به قواعد و قوانین مربوط به عملکرد کمیسیون رسیدگی به شکایات اضافه شده که در حال حاضر قابلیت اجرایی ندارند و از پرداختن به آن‌ها در این پژوهش اجتناب می‌شود.

آمبودزمان راینلاند-فالتز^۱

آمبودزمان منطقه‌ای راینلاند-فالتز در ۳ مه سال ۱۹۷۴ تأسیس شد. ساختار آن مشابه کارگزار دفاعی^۲ مجلس فدرال آلمان است. ماده ۱۱ نظامنامه منطقه‌ای راینلاند-فالتز^۳ مبنای قانونی تشکیل آن آمبودزمان است. در اینخصوص جزییات بیشتر در قانون منطقه‌ای آمبودزمان^۴ مه ۱۹۷۴ لحاظ شده است. تکلیف و وظیفه نهاد آمبودزمان منطقه‌ای راینلاند-فالتز تقویت جایگاه شهروندان در ارتباط با نهادهای اداری، ایالتی یا دولتی است (بند ۱ ماده ۱ قانون منطقه‌ای آمبودزمان). مطابق بند ۳ ماده ۱ قانون پیش‌گفته، شکوایه‌هایی^۵ که مستقیماً خطاب به مجمع نمایندگان منطقه راینلاند-فالتز یا کمیسیون محلی رسیدگی به شکایات نوشته می‌شوند مستقیماً به آمبودزمان راینلاند-فالتز ارجاع داده می‌شود. آمبودزمان نماینده دائمی و ثابت کمیسیون رسیدگی به شکایات است. ضوابط نظارتی^۶ آمبودزمان راینلاند-فالتز عبارت‌اند از قانونی^۷ و مفید^۸ بودن (روان بودن) (zweckmäßigkeit) اقدامات و فعالیت‌های اداری است (بند ۲ ماده ۱ قانون منطقه‌ای آمبودزمان).

ساختار

آمبودزمان راینلاند-فالتز نهادی مونوکراتیک و یکپارچه با یک معاون و ۱۵ کارمند است.

وضعیت حقوقی

آمبودزمان راینلاند-فالتز به‌موجب پیشنهاد یک یا چند فراکسیون مجمع نمایندگان منطقه راینلاند-فالتز و با اکثریت مطلق آرا انتخاب می‌شود (بند ۱ ماده ۹ قانون منطقه‌ای آمبودزمان). مطابق بند ۲ ماده ۹ قانون منطقه‌ای آمبودزمان، در انتخاب آمبودزمان کیفیت یا صلاحیت ویژه و منحصر به فردی مدنظر نیست اما نامزدها باید بیش از ۳۵ سال سن داشته باشند. لازمه احراز سمت آمبودزمانی عدم تصدی هم‌زمان مشاغلی در ایالت، نهادهای فدرال، مجمع قانون‌گذاری منطقه‌ای یا

1- Bürgerbeauftragter des Landes Rheinland-Pfalz

2- wehrbeauftragter

3- Landesverfassung Rheinland-Pfalz

4- Lands über den Bürgerbeauftragter des Landes Rheinland-Pfalz

5- Beschwerde

6- Kontrollkriterien

7- Rechtmäßigkeit

8- Nützlichkeit

هر نهاد دولتی به طور کلی است. به علاوه، آمبودزمان نباید به طور هم‌زمان مشغول به پیشه‌ای حرفه‌ای یا حائز سمتی مدیریتی در شرکت‌ها باشد.

طول دوره خدمت آمبودزمان راینلاند-فالتز ۸ سال است و مطابق بند ۳ ماده ۹ قانون منطقه‌ای آمبودزمان راینلاند-فالتز، متصدی سمت آمبودزمانی پس از پایان دوره کاری خود می‌تواند مجدداً انتخاب شود. آمبودزمان راینلاند-فالتز شخصیتی مستقل است و ملزم به رعایت مقررات هیچ نهاد و مؤسسه‌ای نیست. میزان پرداختی به آمبودزمان مطابق بند ۱ ماده ۱۴ قانون پیش گفته، در حد معاون وزیر^۱ است. خاتمه کار آمبودزمان بستگی به پایان دوره فعالیت، زوال شایستگی، مرگ، استعفا، ناتوانی در انجام تکالیف یا اخراج توسط مجمع نمایندگان دارد (بند ۳ ماده ۱۰ قانون منطقه‌ای آمبودزمان راینلاند-فالتز). البته دوسوم آرای مجمع مزبور برای اخراج آمبودزمان راینلاند-فالتز لازم است. با این حال قانون مزبور شرایط و کیفیاتی که منجر به اخراج آمبودزمان توسط مجمع نمایندگان می‌شود را احصا نکرده است. درخصوص مصونیت آمبودزمان، برخلاف کمیسیون رسیدگی به شکایات، آمبودزمان از مصونیت برخوردار نیست.

حوزه عملکرد

تمام نهادهایی که در حیطه عملکرد مجمع نمایندگان منطقه راینلاند-فالتز هستند در چارچوب نظارتی آمبودزمان راینلاند-فالتز قرار می‌گیرند (بند ۲ ماده ۱ قانون منطقه‌ای آمبودزمان). این نهادها عبارت‌اند از نهادهای ایالتی و تمام مراجع منطقه‌ای که ذیل حقوق عمومی قرار دارند و موضوع نظارت‌های ایالتی هستند (ماده ۴ قانون منطقه‌ای آمبودزمان راینلاند-فالتز). اصولاً دادگاه‌ها و دیگر مراجعی که وظایف تعقیبی به عهده دارند از حوزه نظارت آمبودزمان راینلاند-فالتز خارج هستند (بند ۱ ماده ۳ قانون پیشین)، با این حال اگر شکایتی مبنی بر تأخیر در فرایند رسیدگی و عملکرد آن‌ها دریافت شود آمبودزمان مزبور بر عملکرد آن‌ها نظارت می‌کند.

هر گونه تحقیق و بررسی می‌تواند توسط اشخاص حقیقی و حقوقی مطرح یا به ابتکار آمبودزمان راینلاند-فالتز آغاز شود (بند ۲ ماده ۱ و بند ۱ ماده ۲ قانون منطقه‌ای آمبودزمان راینلاند-فالتز). شکایات مطروحه توسط زندانیان یا هر شخصی که به نحوی از انحا از آزادی‌های خود محروم شده است نیز به صورت مستقیم و بدون سانسور به آمبودزمان راینلاند-فالتز ارسال می‌شوند (بند ۲ ماده ۲ قانون پیشین). اصولاً آمبودزمان راینلاند-فالتز ملزم به بررسی تمام شکایات واصله است با این حال، هر گاه گزارشی نامفهوم یا مبهم باشد یا مرتبط با شکایت قبلی و فاقد اطلاعات تازه باشد کنار گذاشته می‌شود (بند ۲ ماده ۳ قانون پیشین). در چنین مواردی آمبودزمان راینلاند-فالتز موضوع را به اطلاع شاکی و کمیسیون محلی رسیدگی به شکایات می‌رساند (بند ۳ ماده ۳ قانون پیشین). طرح شکایات محتاج هیچ گونه الزام رسمی یا محدودیت زمانی نیست. طرح شکایت نزد آمبودزمان راینلاند-فالتز کاملاً رایگان است.

مطابق بند ۵ ماده ۵ قانون منطقه‌ای آموذمان راینلاند-فالتز، وی نتایج تحقیقات خود را به صورت مکتوب به شاکی ارائه می‌دهد. آموذمان مزبور حتی پس از اتمام دوره کاری و در بازنشستگی نیز ملزم به رعایت اصول حفاظت اطلاعات است (ماده ۸ قانون منطقه‌ای آموذمان).

اختیارات

۱- اختیارات مرتبط با نهادهای اداری

مطابق ماده ۶ قانون منطقه‌ای آموذمان راینلاند-فالتز، تمام نهادهای موضوع نظارت آموذمان ملزم به همکاری با آن نهاد هستند. در طول انجام تحقیقات، آموذمان راینلاند-فالتز می‌تواند توضیحات را به صورت شفاهی یا مکتوب اخذ نماید و به تمام اسناد و فایل‌های مورد نیاز دسترسی داشته باشد (ماده ۴ قانون منطقه‌ای آموذمان راینلاند-فالتز). باین حال ضمانت اجرایی برای الزام نهادها و ادارات به همکاری با آموذمان وجود ندارد.

به طور کلی فعالیت آموذمان راینلاند-فالتز مبتنی بر حل دوستانه^۱ اختلافات یا شکایات واصله است (بند ۱ ماده ۵ قانون پیشین). مطابق بند ۱ ماده ۵ قانون منطقه‌ای آموذمان راینلاند-فالتز، وی در پایان تحقیقات، توصیه‌های خود را به نهاد مربوطه و وزیر مرتبط با موضوع شکایت ارسال می‌کند. نهاد مربوطه نیز موظف است در طی مدت زمان معقول اقدامات خود در خصوص توصیه‌ها، پیشرفت کار و نتیجه آن را به اطلاع آموذمان راینلاند-فالتز برساند (بند ۲ ماده ۵ قانون پیشین). مطابق بند ۳ ماده ۵ قانون منطقه‌ای آموذمان راینلاند-فالتز هرگاه حل اختلاف و شکایات به صورت دوستانه امکان‌پذیر نباشد، وی موضوع را به کمیسیون محلی رسیدگی به شکایات ارجاع می‌دهد.

۲- اختیارات مرتبط با دادگاه‌ها

آموذمان راینلاند-فالتز حق دخالت در شکایاتی که فرایند آن‌ها در دادگاه‌ها در حال رسیدگی است، همچنین حق تجدیدنظر در آرای صادره از محاکم را ندارد. با این حال، مطابق بند ۲ ماده ۳ قانون منطقه‌ای آموذمان راینلاند-فالتز، وی می‌تواند بر تعاملات نهادها و ارگان‌های مشارکت‌کننده در فرایند دادرسی قضایی نظارت کند. اما مطابق بند ۱ ج ماده ۳ قانون منطقه‌ای آموذمان راینلاند-فالتز، وی حق بررسی موردی شکایات یا اختلافاتی که حکم آن‌ها صادر شده و یا حق تغییر احکام را ندارد.

۳- اختیارات مرتبط با نهادهای قانون‌گذاری

آموذمان راینلاند-فالتز موظف به مشارکت و ارائه گزارش در نشست‌های کمیسیون محلی رسیدگی به شکایات است؛ مطابق بند ۱ ماده ۷ و ماده ۲ قانون منطقه‌ای آموذمان راینلاند-فالتز این امر حسب مورد بنا به درخواست کمیسیون مزبور یا مجمع نمایندگان راینلاند-فالتز انجام می‌شود. آموذمان راینلاند-فالتز نمی‌تواند توصیه‌هایی ارائه کند که حاوی اصلاحات ماهوی قانون باشد.

مطابق بند ۳ ماده ۷ قانون منطقه‌ای آموذمان راینلاند-فالتز، وی به‌طور سالانه گزارش عملکرد خود را منتشر می‌کند که در مجمع نمایندگان راینلاند-فالتز مورد بحث و بررسی قرار می‌گیرد. علاوه بر این، بنا به درخواست کمیسیون محلی رسیدگی به شکایات، مطابق بند ۴ ماده ۷ قانون مزبور، آموذمان راینلاند-فالتز براساس تقاضای یک‌پنجم مجمع نمایندگان راینلاند-فالتز گزارش‌های موردی خود از پرونده‌هایی که به آن‌ها رسیدگی کرده است را ارائه می‌دهد.

۴- کارکردها و اختیارات ویژه در حوزه حقوق بشر

آموذمان منطقه‌ای راینلاند-فالتز موضوع حقوق بشر را در اولویت عملکرد و فعالیت‌های خود قرار داده است اما هیچ‌گونه اختیار ویژه‌ای در این زمینه ندارد. هرگاه تهدید و احتمال جدی نقض حقوق بشر وجود داشته باشد وی هیچ اقدام مستقیمی نمی‌تواند انجام دهد مگر این که مقام یا مرجع صالح مربوطه را مطلع کند.

اصلاحات

مطابق با گزارش آموذمان راینلاند-فالتز، گاهی اوقات مسائل و مشکلاتی درخصوص تأخیر در ارائه توضیح و یا توضیحات ناقص نهادهای تحت کنترل و نظارت آموذمان بروز می‌کند. در چنین مواردی وی با مراجعه به نهادهای نظارتی یا مجمع نمایندگان مسأله را حل می‌کند لذا مطابق اسناد و گزارش‌هایی که موردی بررسی قرار گرفتند، آموذمان راینلاند-فالتز لزومی به افزایش اختیارات خود در این زمینه نمی‌بیند.^۱

آموذمان تورینگن^۲

تاریخچه و مبنای حقوقی

مبنای آموذمان تورینگن در قانون آموذمان Thüringer Bürgerbeauftragter ۲۵ مه سال ۲۰۰۰ قرار دارد. مطابق بند ۱ ماده ۱ قانون مزبور این دفتر به امور شهروندان از قبیل خواسته‌ها، تقاضاها یا پیشنهادهای آن‌ها رسیدگی می‌کند که نباید امور مذکور را همسنگ و هم‌معنا با تقاضای رسیدگی به شکایات در ماده ۱۴ اساسنامه تورینگن^۳ دانست. هرگاه درخواست‌های شهروندان هم‌زمان تقاضای تحقیق نیز محسوب شوند، در صورتی که آموذمان تورینگن نتواند آن‌ها را به‌صورت دوستانه حل کند موضوع را به کمیسیون محلی رسیدگی به شکایات ارجاع می‌دهد. به‌علاوه آموذمان تورینگن باید کمیسیون مزبور را در انجام فعالیت‌ها و عملکرد خود همراهی کند.

ویژگی‌ها و خصوصیات

آموذمان تورینگن با رأی مجمع نمایندگان تورینگن انتخاب می‌شود، به‌این ترتیب که مجمع مزبور براساس پیشنهاد مقام ذی‌ربط ایالتی و با اکثریت مطلق آرا آموذمان را انتخاب می‌کند (بند ۱ ماده ۹ قانون آموذمان تورینگن). به‌موجب بند ۳ ماده ۱۳ قانون مزبور، رییس مجمع نمایندگان با

1- goo.gl/xq5eW0 (19.9.2016)

2- Bürgerbeauftragter Thüringen

3- Constitution of Thuringia

پیشنهاد آمبودزمان تورینگن معاون وی را منصوب می‌کند. طول دوره خدمت آمبودزمان تورینگن ۶ سال است و با استناد به بند ۲ قانون آمبودزمان تورینگن، انتصاب مجدد وی امکان‌پذیر است. تمام مراجع و مقامات منطقه‌ای تورینگن از جمله مقامات ایالتی و نهادهایی که ذیل حقوق عمومی قرار می‌گیرند، موضوع نظارت ایالتی^۱ هستند؛ به علاوه، همه اشخاص حقیقی و حقوقی که تحت نظارت ایالت فعالیت حقوقی انجام می‌دهند موضوع نظارت و کنترل آمبودزمان تورینگن می‌باشند (ماده ۳ قانون آمبودزمان تورینگن). دادگاه‌ها در دایره نظارت آمبودزمان تورینگن قرار نمی‌گیرند مگر آن‌که مسأله مربوط به امور شکلی و اداری آن‌ها باشد. مطابق بند ۲ ماده ۳ قانون مزبور، تمام نهادهای پیش‌گفته موظف به حمایت آمبودزمان تورینگن با ارائه اسناد و مدارک وی و ارائه دسترسی به آرشیو و ساختمان به وی هستند. رابطه آمبودزمان تورینگن با نهادهای ایالتی ارتباطی رسمی و حکومتی است. وی در فعالیت‌ها و اقدامات خود منصفانه و بی‌طرفانه عمل می‌کند. آمبودزمان تورینگن باید فرصت رفع و رسیدگی به شکایات را به مقامات مربوطه بدهد و می‌تواند برای کمک به این منظور نظریه استدلالی^۲ خود را مطرح کند. مقامات موظف به ارائه گزارش پیشرفت کار و نتیجه مسأله مطروحه هستند (بند ۲ ماده ۳ قانون آمبودزمان تورینگن). به علاوه، آمبودزمان تورینگن باید مقامات عالی‌رتبه منطقه‌ای را از عرایض، تقاضاها و توصیه‌ها و پاسخ‌ها و اعلامیه‌های مربوط به آن مسائل مطلع کند (بند ۴ ماده ۳ قانون آمبودزمان تورینگن). موضوعاتی که وی به آن‌ها می‌پردازد عبارت‌اند از کار، سلامت، مسائل اجتماعی و محلی؛ در تبیین فعالیت آمبودزمان تورینگن در تعامل با مردم می‌توان گفت وی مسائل حقوقی پیچیده و ارتباط معقول و منطقی مسائل به یکدیگر را برای آن‌ها تشریح می‌کند و از مقامات دولتی بابت فعالیت‌های آن‌ها که با موضوع شکایت مرتبط باشد اخذ توضیح می‌نماید، از فایل‌ها و اسناد بازرسی می‌کند و شخصاً پاسخ‌گوی مراجعه‌کنندگان است. هرگاه موضوعی در دادگاه مطرح شده یا در جریان رسیدگی است، یا اعتبار امر مختومه را دارد یا موضوع در کمیسیون محلی رسیدگی به شکایات در دست بررسی باشد یا موضوع مربوط به حقوق مدنی از جمله اجاره‌بها، دستمزد یا حقوق قراردادها باشد، آمبودزمان مزبور در آن‌ها ورود پیدا نمی‌کند.^۳

آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن^۴

تاریخچه و مبنای حقوقی

آمبودزمان منطقه‌ای مکلنبورگ فورپومرن در سال ۱۹۹۵ تأسیس شد. مطابق با ماده ۳۶ اساسنامه منطقه‌ای مکلنبورگ فورپومرن، نهاد آمبودزمان مستقل و بدون وابستگی فعالیت می‌کند. جزییات بیشتر در خصوص این آمبودزمان در «قانون رسیدگی به پیشنهادها، عرایض و شکایات شهروندان» و «آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن ۵ آوریل سال ۱۹۹۵» درج شده است.

1- Land

2- mit Gründen versehene Stellungnahme

3- <https://www.buergerbeauftragter-thueringen.de/startseite/19.9.2016>)

4- Bürgerbeauftragten des Landes Mecklenburg-Vorpommern

ویژگی‌ها و خصوصیات

مطابق با بند ۲ ماده ۶ قانون آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن، وی توسط مجمع نمایندگان منطقه مکلنبورگ فورپومرن و بنا به پیشنهاد فراکسیون‌های آن و با اکثریت مطلق آرا، برای دوره‌ی ۶ ساله انتخاب می‌شود و امکان انتصاب مجدد وی برای یک مرتبه دیگر وجود دارد. آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن تحقیقات خود را براساس تقاضای شهروندان، مجمع نمایندگان، کمیسیون محلی رسیدگی به شکایات، نهادهای ایالتی یا به ابتکار خود آغاز می‌کند (بند ۲ ماده ۶ قانون آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن). تکالیف اطلاعاتی مشترک، همچنین همکاری جامع میان مجمع نمایندگان منطقه مکلنبورگ فورپومرن (به‌طور مشخص کمیسیون محلی رسیدگی به شکایات آن) و آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن وجود دارد. نهاد ایالتی مکلنبورگ فورپومرن و دیگر نهادهایی که ذیل مقررات اداری حکومت منطقه‌ای قرار می‌گیرند موضوع کنترل و نظارت آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن می‌باشند. البته دادگاه‌ها در دایره نظارت وی قرار نمی‌گیرند مگر آن‌که مسأله مربوط به امور اداری باشد. مطابق بند ۱ ماده ۳ قانون آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن نهادهایی که تحت نظارت آمبودزمان قرار می‌گیرند موظف به ارائه دسترسی به اسناد، مدارک و اطلاعاتی هستند که وی از آن‌ها تقاضا دارد و در این راستا باید حمایت و همکاری کامل با وی داشته باشند. در موارد لزوم، آمبودزمان برای انجام وظایف خود با متخصصان تماس می‌گیرد و تحقیقات خود را در محیط انجام می‌دهد (بند ۲ ماده ۴ و ماده ۳ قانون آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن). در فرایند تحقیقات، آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن فرصت ارائه توضیح و اظهار نظر را به مقامات مربوطه می‌دهد و با جمع‌بندی این شرایط است که به راهکاری برای حل موضوع دست پیدا می‌کنند. آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن می‌تواند در نامه‌های خود مستقیماً مقامات مربوطه را خطاب قرار دهد که در این صورت آن نهاد یا اداره باید ظرف یک ماه از اقداماتی که در نهایت اتخاذ می‌شود و فرایند پیشرفت کار وی را مطلع کند؛ همچنین آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن توصیه‌های خود را به نهادهای ایالتی مربوطه ارائه می‌دهد. مطابق ماده ۷ قانون آمبودزمان مکلنبورگ فورپومرن، برای این‌که مخاطب نامه‌های آمبودزمان توصیه‌ها و پیشنهادهای وی را به مرحله اجرا نگذارد، باید دلایل متقن و قانع‌کننده‌ای داشته باشد. تمرکز فعالیت‌های آمبودزمان بر موضوعات امنیت اجتماعی، خدمات عمومی و تأسیسات و سازه‌های عمومی است. وی حداقل دو مرتبه در سال را به‌عنوان ایام مشاوره در شهرها و نواحی مکلنبورگ فورپومرن اختصاص می‌دهد.^۱